

Gatunki inwazyjne stanowią duże zagrożenie dla środowiska naturalnego, zaburzając występującą w nim równowagę ekologiczną. Inwazje obcych gatunków roślin do rodzimych fitocenozy, wypierają z nich naturalnie występujące gatunki, tym samym prowadząc do zmiany charakteru siedliska. Wiele badań poświęconych inwazjom biologicznym, stawia za cel określenia ich wpływu na opanowane ekosystemy oraz sposobów ich zwalczania. Jedną z podstawowych kwestii w rozumieniu ekologicznych inwazji jest określenie od czego zależy sukces tych gatunków. Jedną z hipotez wyjaśniającą sukces gatunków obcych jest hipoteza uwolnienia się od wrogów (*enemy release hypothesis*). Zgodnie z tą hipotezą rośliny inwazyjne kolonizując nowe obszary, uwolniły się od naturalnych wrogów (tj. roślinożerców, pasożytów i patogenów) występujących w pierwotnym obszarze występowania. Jednakże wiele badań zarówno terenowych jak i eksperymentalnych potwierdza ją tylko częściowo bądź wcale. Nabywanie nowych interakcji między roślinami inwazyjnymi a gatunkami zwierząt może mieć różny charakter. Zwierzęta odżywiające się nasionami stanowią rodzaju biofiltru, który może wpływać na obfitość i rozkład przestrzenny populacji roślin inwazyjnych, ograniczając tym samym rozprzestrzenianie się tych roślin. Zwierzęta mogą przyczyniać się zarówno do sukcesu inwazji poprzez rozprzestrzenianie diaspor tych roślin, ale również ograniczać dane populacji, poprzez zjadanie wyprodukowanych owoców i nasion. Rozprawa doktorska ma na celu poznanie ekologicznych podstaw nowo powstałych interakcji oraz określenie wpływu konsumentów nasion na inwazyjny gatunek kolczurkę klapowaną *Echinocystis lobata*. Kolczurka klapowana umieszczona jest na liście 100 najbardziej groźnych gatunków inwazyjnych Europy. Gatunek ten stanowi poważne zagrożenie dla siedlisk dolin rzecznych na skalę europejską. Poprzez szereg eksperymentów terenowych prowadzonych od 2015-2017 roku wykazano znaczący wpływ rodzimych gatunków zwierząt na ograniczanie populacji kolczurki klapowanej w nowym zasięgu jej występowania, dowodząc tym samym, założenia hipotezy biotycznej odporności.